he, kui Kirsti olli ärreläinud, olli tulloke lahti. Honed lähsid ärra, ja häddast peäsis Jürri lastega mä ja. Nenda olli waesus ja tühhi käes aina rio läbbi. Eks nemmad olleks selle raske nutlusse pärrast piddand meelt parrandama? Agga ei siski olnud neil weel rahho Ued honed said Moisa poolest ehhitud, agga ello olli ikka leſamma. Üks ord tousis jälle birmus riid nende seas, Jürri sai wihhaseks, peksis naest birmsaste piitsa warrega, ja josis toast mälja. Agga naene wiñnas wihh ga kurrika ta järre e, Jürri kukkus kiwwi wasto mahha ja murdis omma säre lu poleks. Nüüd ta piddi kargoga käima, ja olli waene saut ello otsani. Keik se kahjo ja õnnetus tulli sest kurjast abiellust!

Minna tean kül, minno armad, et tänno olgo Jummalale! — nisuggust kurja abiello rahwast ei olle wägga paljo ma peäl. Agga siiski leitakse neid ommeti ka, ja kus neid leitakse, seäl perres on ka ikka üks õnnetto ello. Sepärrast sage ka selle asja polest moistlikkuks. Teie isseärramiste, kes teie weel wallalisse pölwe sees ellate ja tahhate abbiellusse heita, et hoitke ennast rummala kossimisse eest. Ärge minge otsekohhe sellega pari, kedda wahhest wannad naesed agga käskwad wõtta, waid wallitsege targaste ennesele abbikaſaks sedda, kelle wasto südda ei panne, kelle head wisid ja kombed teie selgeste ehk isse tunnete, ehk teise ustawa ja kindla nouandja läbbi sate tunda. Wallitsege abbikaſaks nisuggust, kellega kindlaste usſute ello otsani korda woiwad sada, ja rahho ja üht meelt piddada, et teie omma sü läbbi, abbiello hukka ei lähhä. Sest sedda teate teie, et abbiello ei süñni naljalt lahhutada, waid et otsani peate ühte jäma ja ühte leppima, teine teist armastades ja austades, et teine teise eest peate hoolt kandma; keik, mis Jummal peäle panneb, rahhoga ja kannatlikko südamega wastowõtma, ja mitte üksnes lapsi sün-